

DE ONDERWERELD

DE ONDERWERELD

Koen Beirens

Schrijver: Koen Beirens

Coverontwerp: Sofie Beirens

ISBN: 9789463185547

© Koen Beirens

PROLOOG

Het was een zware tocht geweest en de koffer woog als lood, maar hij had geen keuze, hij was naar hier gestuurd om de schijf te verbergen. In de verte zag hij reeds de kleine kapel met daaronder de crypte. Het leek of de kapel verlicht was, maar dat was maar schijn, omdat het bos nauwelijks nog licht doorliet op dit uur van de dag en de kapel op een open plek stond, waar de laatste zonnestralen wel nog bij konden.

Hij trad binnen in de crypte, die slechts verlicht werd door acht kaarsen. Maar hij wist welk graf hij zocht en zou het zelfs gevonden hebben, indien slechts één enkele kaars de duisternis zou hebben doorbroken. En inderdaad, op het derde graf van links, van Martinus, was de albasteen deksteen gebarsten, net zoals ze in die andere wereld hadden verteld. Hij voelde de gloed uit het graf opstijgen en voelde zich trots dat hij hiervoor was uitgekozen. Diep vanbinnen hoopte hij dat er ooit iemand datgene nodig had, wat hij nu moest verbergen.

Hij trok de barst verder open, het koste veel moeite, zelfs voor een sterke man als hij. Maar uiteindelijk bewogen de twee delen van de steen langzaam uiteen. Hij had het gevoel dat hij nog sterker werd door de gloed die nu in de crypte overheerste. Eens er genoeg ruimte was verborg hij de koffer diep in het graf. Met zijn laatste krachten maakte hij het gat weer mooi dicht. Hij trok zijn handen, die ondertussen heet aanvoelden en bloedrood waren geworden, terug en met zijn laatste krachten sloot hij het graf terug af. In de barst duwde hij wat natte klei, die hij had gevonden voor de ingang van de kapel. De klei versteende haast onmiddellijk door de gloed die het graf verhitte. Met pijn in het hart verliet hij vervolgens de crypte, hij voelde geen blijdschap of opluchting, maar eerder berusting. Hij wist nu dat zijn taak hier op aarde erop zat, hij kon terug naar de onderwereld. Hij wist niet wie ooit de schijf opnieuw zou ontdekken, als ze al ooit ontdekt zou worden, maar als het gebeurde zou de wereld er voor goed anders kunnen uitzien.

Deel 1: Een bizarre zoektocht

Hoofdstuk 1

Na vijf maal op de snooze-knop van zijn wekker te hebben gedruwd stond Karl op. Hij haatte het om voor 10u 's ochtends op te staan, zeker als het zo koud was als vandaag. Maar goed, als hij vandaag de afspraak met pater Ignatius miste, zou hij zijn scriptie wel kunnen vergeten. En dat was geen optie dit keer. De vorige jaren had hij zijn studies geschiedenis handig kunnen rekken, door elk jaar te slagen voor net genoeg vakken om zijn ouders te overtuigen hem financieel te blijven ondersteunen. Het summum was dit jaar, waarin hij enkel zijn scriptie nog diende te voltooien en verder naar hartenlust kon niets doen. Maar volgend jaar dreigde zijn vader de sponsoring stop te zetten, tenzij hij eindelijk zijn diploma zou binnenhalen en zou toegelaten worden tot één of ander specialisatiejaar.

Om vijf vóór tien nam hij de auto en scheurde naar de abdij van Chimay. Gelukkig had hij zijn vader kunnen overtuigen dat hij echt wel nood had aan een auto. Dat hij uiteindelijk een gloednieuwe BMW 6 cabrio kreeg was mooi meegenomen. Nu ja, de BMW had zijn vader, een gerenommeerd topchirurg, amper één maandloon gekost.

De minuten die hij verloor door in de file te staan bij het buitenrijden van de stad haalde hij ruimschoots in op de Ardense wegen die altijd vol putten en groeven zaten, maar waar haast nooit de snelheid werd gecontroleerd. Eens aangekomen aan de abdij, parkeerde hij de auto net naast de ingang op een plaats voor gehandicapten. De boetes arriveerden toch altijd bij zijn ouders thuis en zijn moeder betaalde ze meestal, voordat zijn vader ze kon zien.

De abdij was verlaten en er heerste een serene sfeer. De pater waarmee hij een afspraak had, stond hem reeds op te wachten, gekleed in zijn lange bruine habijt. Het was een oude man, met veel rimpels en grijze - bijna witte - haren. Het enige wat nog herinnerde aan zijn jeugd, waren zijn heldere blauwe ogen, waar volgens Karl heel wat intelligentie in schuilde. Toen Karl hem begroette, gaf de oude man een venijnige opmerking over respect en op tijd komen. Karl was niet onder de indruk, maar excuseerde zich uitgebreid en gebruikte zijn charme en gespeelde interesse om het ijs

toch enigszins te breken. De oude pater glimlachte voorzichtig en samen stapten ze de abdij binnen.

Ignatius begon zijn verhaal, eerst over de Cisterciënzers, hoe ze hier terecht kwamen en hoe ze begonnen aan de bouw van de abdij en bijbehorende kerk midden 19de eeuw. Hij wandelde met Karl door de sobere kerk en toonde hem waar de paters gingen bidden. Hij had het over het strikte regime in de middeleeuwen, waar tot 8 keer per dag een gebed werd gehouden en het huidige gebedsregime, dat vooral bedoeld was om tot bezinning te komen, wat voor Karl nog steeds overdreven rigide leek. Karl registreerde en maakte notities, terwijl de priester steeds meer bevlogen zijn discours ten berde bracht. Al snel kreeg Karl opnieuw spijt van de keuze van het onderwerp van zijn scriptie. Hij was enkel afgegaan op de titel, "de geschiedenis van de trappisten in België", maar na één afspraak met zijn scriptiebegeleider bleek dat "trappisten" sloeg op de orde van de Cisterciënzers en tot overmaat van ramp waren de brouwerijen in de meeste abdijen niet toegankelijk voor bezoekers.

De uitleg van de oude pater duurde lang en Karl verlangde naar een sigaret, bij voorkeur met wat hasj of marihuana erin. Maar de priester was ondertussen op het toppunt van euforie, toen hij vertelde over de eerwaarde heer Jourdain, de priester die het initiatief nam voor de bouw van de abdij. Karl kon een geeuw niet onderdrukken en pater Ignatius, zichtbaar ontgoocheld dat Karl zijn interesse had verloren wanneer hij bij het meest interessante deel van zijn discours was aanbeland, maakte abrupt een einde aan de rondleiding.

"Zo, dat was het dan", zei de pater nogal geërgerd, "heb je nog vragen?"

"Nog eentje" zei Karl. "Is de crypte niet te bezichtigen?"

De priester leek wat te schrikken van de vraag van Karl. Niet zozeer omdat Karl blijkbaar toch interesse had in de abdij, maar eerder door een soort vreemde opstoot van argwaan. Bijna niemand wist af van het bestaan van deze heilige plaats en toen bezoekers tijdens een rondgang de crypte voorbij wandelden, merkte haast niemand de smalle deur op die de ingang van de crypte was. Hij had de vraag ooit nog wel eens gehad, maar het was lang geleden dat iemand vroeg om daar binnen te gaan. "Nee, die is niet toegankelijk voor publiek," zei de pater.

Vreemd, vond Karl, normaal gezien stonden geen waardevolle voorwerpen in een cisterciënzerabdij en al zeker niet in de crypte en volgens Karls informatie waren hier bovendien geen belangrijke geestelijken begraven. Karls nieuwsgierigheid nam uitzonderlijk de bovenhand op zijn eeuwige apathie en hij vroeg enigszins verongelijkt: "Waarom niet?"

De priester formuleerde een zichtbaar uit het hoofd geleerd standaardantwoord. "De crypte heeft stabiliteitsproblemen en elke trilling zou kunnen zorgen voor een beschadiging van de kostbare graven."

Karl vond de uitleg erg verdacht, maar de drang naar nicotine, cannabis en slaap zorgde ervoor dat Karl niet langer doorvroeg. Hij bedankte de oude man en vertrok. Gelukkig had hij gisterennacht nog één joint overgehouden...

Hoofdstuk 2

Lien zat - zoals steeds - vooraan in de les. Haar frisse verschijning bracht vaak menig professor in verwarring, zeker als ze geïnteresseerd haar hand opstak om een vraag te stellen en ze daarbij glimlachend in de ogen van de prof keek. Maar in de les opnametechnieken was de professor niet gauw afgeleid, zelfs niet toen Lien met veel zwier haar trui uittrok en met haar diepe decolleté de aandacht afleidde van übernerd Kris, die naast haar zat. In zijn fantasie had Kris met Lien zowat alle mogelijke standjes uitgeprobeerd. Hij had haar bleke huid en blonde, bijna witte haren over zich heen gevoeld, maar in het echte leven onderhield hij enkel een innige relatie met zijn moeder en zijn rechterhand.

“Ik laat jullie nu de allereerste geluidopname ooit horen,” zei Ludovic Germonprez. De professor geluidstechnieken was zowat het prototype van de verstrooide professor. Hij was begin de 50 ondertussen, een beetje onverzorgd en zowat zijn hele leven single. Niet dat hij geen vrouwen kon verleiden, althans, dat was niet duidelijk, want hij had het nooit geprobeerd. Nee, hij was enkel geïnteresseerd in zijn werk, het onderzoek naar geluidsopnames.

Hij zocht op zijn computer vruchteloos naar het geluidsdocument, speurde vervolgens in zijn broekzak naar zijn smartphone, die hij blijkbaar op zijn bureau vergeten was en vroeg tot slot aan diegene die het dichtst bij de deur zat om zijn smartphone te gaan zoeken in zijn kantoor.

De studenten gniffelden, zeker toen ook nog de amateuristische, inderhaast in elkaar geflanste powerpointpresentatie blokkeerde.

“Goed, laat ik jullie dan wat vertellen over de eerste opname. Iemand enig idee wanneer die is gemaakt en door wie? Of beter door wat?”

Zoals dat altijd ging kwam er geen antwoord uit de zaal, niemand voelde zicht geroepen om in het bijzijn van 80 medestudenten een antwoord te geven op deze vraag. Indien men ze juist beantwoordde, werd men immers al gauw aanzien als een streber en bij een fout antwoord maakte men zich niet zelden oeverloos belachelijk.

Prof Germonprez had ook niet echt een antwoord verwacht en vroeg aan Kris wat hij dacht. Kris werd bloedrood, begon lichtjes te transpireren en

de ader op zijn voorhoofd pulde nog verder uit dan hij deed wanneer hij rustig neerzat. Hij antwoordde schuchter: “Euh, Edison, eind 19de eeuw met de euh... fonograaf.”

De professor, die elk jaar ongeveer hetzelfde antwoord kreeg, lachte zelfgenoegzaam.

“Nee, bijna juist, iemand nog een poging?” vervolgde hij.

Niemand kon een beter antwoord verzinnen en na een korte stilte ging de professor verder:

“De eerste opname werd gemaakt door de fonograaf. Deze wonderlijke machine is uitgevonden in 1857 door de Franse drukker Edouard-Léon Scott de Martinville. Lang dus voor de fonograaf van Edison. De fonograaf kon geluiden omzetten in twee-dimensionale golven via een ingewikkeld systeem met een hoorn en een stift die de geluidstrillingen vastlegt.”

Vervolgens gaf de professor met complexe tekeningen en figuren de technische uitleg van deze machine. De tekeningen waren nauwelijks leesbaar en een aantal studenten begon rumoerig te worden. Net op dat moment kwam echter de student, die op zoek was gegaan naar de smartphone, het lokaal binnen.

De professor schrok. Het leek wel of hij vergeten was dat hij iemand weggezonden had. Hij nam de smartphone aan en zocht vervolgens een tiental minuten naar het juiste geluidsbestand. In die tien minuten hoorden de studenten allerhande opnames en geluiden uit de telefoon komen en een deel van de zaal kwam bijna niet meer bij van het lachen.

Na een tijdje vond hij toch het juiste bestand. Hij ging verder:

“Wat jullie nu gaan horen is niet de allereerste opname van de fonograaf, maar wel de allereerste opname die door de huidige digitale technologie kon omgezet worden naar een geluidsfragment. Zoals ik al zei, het was nooit de bedoeling van Scott de Martinville om de stem achteraf nog af te spelen.”

Hij drukte op de play knop van zijn smartphone en de studenten konden eindelijk het fragment aanhoren. Het deuntje “au claire de la lune” uit 1860 klonk vaag en krakend en weinig studenten zagen de magie in van een stem van 150 jaar oud die nu nog gehoord kon worden. Een paar

studenten, waaronder Lien, vonden het fragment mysterieus, bijna magisch.

Hoofdstuk 3

Karl arriveerde terug op zijn kot. Hij besloot nog wat te slapen, hij was moe omdat hij voor 10u moest opstaan en ook omdat de wiet die hij had gekocht nogal sterk was. Hij zou morgen zijn karige bevindingen van de pater wel noteren. Nu had hij slaap verdient....

Hij bevond zich terug in de crypte, het was er warm, warmer dan in de abdij. Hij was alleen, maar zo voelde het niet aan, hij voelde zich verbonden. De prachtige schilderijen op de muren verbaasden hem, zeker in een crypte van zo een sobere abdij. Plots scheurde één van de graven open, maar het was niet beangstigend, eerder fascinerend. Karl had voor het eerst in zijn leven een ongelooflijk gevoel van volmaaktheid. Uit de scheur kwam een warme gloed, een gloed die hem aantrok. Hij kreeg een soort van onweerstaanbare drang om iets te zoeken in het graf. Hij voelde iets, maar kon nauwelijks zien wat het was door de gloed die hem verblindde... Hij nam iets vast, het was een zwaar, rond metalen object, maar het was te warm om vast te nemen, hij liet het uit zijn handen glippen en het object viel in een eindeloze diepte.

Karl schrok wakker. Hij was wel gewend om vreemde dromen te hebben – zijn cannabisgebruik zat hier wellicht voor iets tussen– maar dit keer had alles nogal echt geleken, de crypte, de graven, het metalen voorwerp. Wat was dat trouwens, dat voorwerp, vroeg hij zich af, hij kon zich niet herinneren ooit iets dergelijks te zijn verloren. En in de abdij had hij ook niets gezien dat daarvoor kon doorgaan.

Karl 's wekker duidde 14u05 aan, dat wilde zeggen dat het bijna 14u was, want om niet te laat te komen zette hij al zijn klokken systematisch 10 minuten vooruit (en dan nog kwam hij vaak niet op tijd). Om wat te bekomen van zijn droom rookte hij een sigaret en checkte zijn e-mails. Veel onzinnige mails van de studentenclub en één uitnodiging voor een feestje die avond. Hij haatte feestjes, maar ging er toch meestal naartoe omdat de prijs van het bier op fuiven veel lager lag dan op café en omdat hij ook een lief wou vinden of althans een meisje voor één nacht. De belangrijkste e-mail zat in zijn map met ongewenste berichten. Het was een mail van de promotor van zijn scriptie, die terecht kwam in de ongewenste

map omdat Karl niet wou geconfronteerd worden met deze e-mails. Maar dit keer opende hij de e-mail wel.

Beste Karl,

Vorige week was de deadline voor het indienen van een tussentijds verslag voor de scriptie. Gezien ik tot op vandaag nog niets heb ontvangen van jou, ben ik genoodzaakt om verdere stappen te ondernemen (zie ook reglementering scriptie op onze site). Het zou in jouw voordeel zijn, indien je deze week toch nog een tussentijds verslag kan indienen.

Met vriendelijke groeten,

Prof. Dr. J. Capelle

“Verdomme”, dacht Karl, “Wat moet ik nu weer uitvinden?”. In eerste instantie dacht hij weer om een goedkoop excuus te verzinnen. Maar na twee glazen pure wodka, zijn favoriete inspiratiebron, besloot hij om toch wat te schrijven. Het zou hem weinig moeite kosten en het was wellicht de enige manier om de rest van het jaar nog sponsoring te ontvangen van zijn ouders.

Hij begon zijn tussentijds verslag met een inleiding, die hij ooit op een blauwe maandag reeds had geschreven. Vervolgens gaf hij een uitgebreide uiteenzetting over de orde van de Cisterciënzers of de trappisten, zoals ze in de volksmond werden genoemd. Het schrijven ging bij Karl zowat vanzelf, het moeilijkste voor hem was om te beginnen schrijven. Want iets beginnen was altijd moeilijk voor Karl tout-court. Na een uitgebreid relaas over de abdijen die hij reeds had bezocht en zijn wetenschappelijke bevindingen hierover had hij een tekst bijeen geschreven die wellicht dubbel zo lang en diepgaand was dan de tussentijdse verslagen van de gemiddelde student in zijn jaar. En dat op nauwelijks 3u tijd. Hij zond het verslag door zonder veel excuses voor het laattijdig doorsturen (een excuus zoeken had weinig zin, hij had ze de voorbije 5 jaar zowat allemaal opgebruikt). Hij beloofde zichzelf met drie glazen wodka en een stevige joint.

Op één of andere manier had het werk hem enthousiast gemaakt om uit te gaan (of was het de wodka?). Hij besloot om bij zijn maatje Pieter langs te gaan. Pieter was zijn eeuwige klasgenoot, zijn steun en toeverlaat. In het begin van hun studies hadden ze een gelijkaardige interesse, namelijk

drinken en spelen op de playstation. Indien ze dan toch eens naar de les gingen, was hun favoriete spelletje om zo luid mogelijk een schunnig woord te zeggen. Pieter won het spel bijna altijd omdat hij niet echt een gevoel van schaamte had. Of eigenlijk had hij een totaal gebrek aan schaamte. Hij kwam er gelukkig altijd goed mee weg, behalve die keer dat de professor “hedendaagse geschiedenis” hem had buiten gegooid, nadat hij “neuken” had geschreeuwd midden van een les.

Vandaag de dag was hun interesse voor drinken gebleven. De playstation was ook nog belangrijk, maar moest de aandacht delen met drugs, vrouwen en porno... en vooral veel slapen en nietsdoen. Kortom, Karl en Pieter waren echte zielsverwanten.

Hoofdstuk 4

Lien had na de les nog een uurtje in de bibliotheek zitten studeren, om zich te verdiepen in de wondere wereld van de fonautograaf. Toen een paar luidruchtige eerstejaars plaats hadden genomen naast haar, keerde ze maar terug naar haar kot. Onderweg kreeg ze een flyer in haar handen gestopt van een dikke student met een witte stofjas en een versleten lint met daarop "schachtenmeester" genaaid. Ze haatte dit soort studenten. Hun leven bestond uit kinderachtig gedoe, de illusie van belangrijk te zijn en verder zuipen en vettige troep binnenspelen. Naar feestjes ging zij zelden of nooit omdat ze zich nooit echt amuseerde en zeker niet wanneer het er vol liep met overjarige pubers in stofjas.

Toen ze thuiskwam en de deur van haar kamer opende, stond Ben daar. Ben was een grote, magere kerel met donkere, bijna zwarte ogen. Hij was steeds erg verzorgd gekleed, zijn kapsel was onberispelijk en hij droeg meestal een klassiek hemd of een trui met rolkraag in de winter. Ben was al zowat heel Liens studententijd haar beste vriend geweest. Ze hield van hem en hij van haar, maar ze hadden toch maar gedurende 3 weken een soort van echte relatie gehad. Na die drie weken had Ben ontdekt of eerder onthuld dat hij homo was. Lien had altijd veel liefde voor hem gevoeld en af en toe hadden ze nog steeds seks. Eerder uit vriendschap dan uit lust, maar het zorgde er wel voor dat Lien niet echt zin had om op zoek te gaan naar een echte partner. Lien had ook nog andere redenen om zich niet te binden, maar die waren heel wat complexer.

"Hey Ben." Lien gaf Ben een zoen op de mond, zoals gebruikelijk.

"Hallo Lien, ik stoor toch niet, hoop ik?" zei Ben.

"Jij, nooit, maar vertel eens, waaraan heb ik jouw bezoek te danken?"

"Och, gewoon", antwoordde Ben, "ik vroeg mij af of je vanavond zin had om iets te gaan eten, ik trakteer."

Lien wist dat Ben nooit gewoon iets ging eten met haar. Er was meestal wel één of andere aanleiding, iets wat Ben kwijt wou.

"Ja, da's goed," antwoordde Lien, "ik zal bij je langskomen. 19u?"

"Ok, ik reserveer bij Siena een tafel voor 2."

Ben kuste Lien en ging terug naar zijn kot. Zeven uur betekende dat hij nog anderhalf uur had om naar huis te wandelen en zich gereed te maken om uit te gaan. In Bens geval was dat zeer nipt. Lien daarentegen had nooit veel tijd gependend aan haar uiterlijk, enerzijds omdat ze van nature erg knap was, anderzijds omdat, waar ze vandaan kwam, het niet de gewoonte was om zich op te maken.

Om zeven uur stipt stond Lien voor Bens deur. Vroeger kwam ze altijd te vroeg –omdat ze een grondige hekel had aan laatkomers - en dan stond Ben meestal nog onder de douche of kledij te kiezen uit zijn uitgebreide garde robe. Als ze stipt op tijd kwam, moest hij vaak enkel nog zijn haar in de plooi leggen en zich uitgebreid parfumeren, net zoals deze keer.

“Je ziet er goed uit” zei Ben. Lien zag er altijd goed uit, dat kon iedere man zien, homo of niet.

“Thanks, heb je nog lang werk?” vroeg Lien.

“Nee hoor, we kunnen dadelijk vertrekken. Er staat witte wijn in de frigo, neem gerust.”

Lien dronk graag witte wijn; het was één van haar weinige zwaktes en één van haar favoriete geneugten van de wereld waarin ze nu woonde. Meestal overdreef ze niet – zo een glaasje of 2 per dag - maar af en toe gebeurde het dat ze meer dan een hele fles leegdronk. Zeker als ze met haar vriendinnen wegging. Haar etentjes met Ben waren meestal veel kalmer.

Toen Ben er in geslaagd was om elk haartje de exacte positie te geven die hij wenste, vertrokken ze naar het restaurant.

Siena was een vrij goedkoop, maar kwaliteitsvol restaurant en super populair onder studenten die eens chiquer wilden gaan dineren. Een student die indruk wou maken op een date en geen groot budget had, reserveerde bij Siena. Achteraf was je weinig geld kwijt en had je toch lekker gegeten, veel beter dan in de gemiddelde pizzatent in de buurt. Het restaurant zelf was kitscherig ingericht, met een aantal vergezichten uit Siena en de rest van Toscane aan de muur, grote lege flessen wijn die her en der waren uitgesteld en ouderwetse kandelaars op elke tafel. De bediening was al even authentiek, met zwierige Italianen die altijd lachten naar

de klanten en vervolgens de bestellingen doorschreeuwden naar de keukens.

Beiden bestelden ze een spaghetti Marinara – de huisspecialiteit – en Lien koos de wijn, een Chablis. Daarna begon Ben te vertellen over zijn liefdesleven. Dat was steeds boeiend, met verschillende hoofdpersonages, een paar bijrollen en een hele hoop figuranten. Ben hield lichamelijk van mannen, maar geestelijk voelde hij zich veel meer verbonden met vrouwen en het was vaak een probleem voor hem om een relatie te beginnen. Zelf de meest vrouwelijke vent had volgens hem niet de zachtheid en de empathie van een echte vrouw.

Lien luisterde steeds aandachtig naar hem en het was vooral daarom dat hij van haar hield op zijn eigen aparte manier. Lien zelf vond Bens leven fascinerend in vergelijking met het hare. Zij die enerzijds altijd de mannen op een veilige afstand hield, maar anderzijds eeuwig bleef zoeken naar die ene die haar zou meenemen op een onmogelijke reis. Ze voelde nooit een echte “coup de foudre”, hoewel ze zelf de knapste mannen soms het hoofd op hol bracht. Ze vond de meeste mannen - en zeker het overgrote deel van de mannelijke studentenpopulatie - ook losers, onverantwoordelijke kinderen.

Tegen het einde van de maaltijd waren Lien en Ben al wat licht in het hoofd. Het aperitief, de fles wijn en het gratis digestief maakten Lien en Ben bovendien nogal uitgelaten. Ze merkten ook dat het restaurant al begon leeg te lopen en besloten geen extra drankje meer te bestellen, zoals ze soms wel deden.

“Ik heb zin om te feesten” zei Lien. Normaal gezien was Lien moe na zo’n etentje of had ze zin in seks, maar soms kwam ze zelfs voor Ben nog verrassend uit de hoek.

Ben was inderdaad verrast door haar wens, maar hij vond het geen slecht voorstel. Het was tenslotte lang geleden dat hij nog eens was uitgegaan.

“Goed idee, alleen, ik zou niet weten waarheen.” Ben haatte ook de studentenfeestjes, hoewel hij er soms heenging om een gemakkelijke prooi aan de haak te slaan.

“De eerste fuif die we tegenkomen gaan we binnen,” zei Lien.

Ze verlieten het restaurant en voelden de onaangename noordenwind die de vroege voorjaaravonden als winter liet aanvoelen. Ze stapten wat verder naar de uitgangsbuurt en kwamen aan café De Generaal, een ruim café annex feestzaal. Ze herkenden de dikke student met zijn lint van schachtenmeester die voor de ingang stond. Hij was al redelijk bezopen, net als zijn collega-stofjassen waar hij bijstond.

Eén van de stofjassen kwam naar hen toe. Op zijn lint stond “vice-praeses”. Hij zag er niet ouder uit dan 16 jaar, stond vol pukkels en zijn haar was vettig en uit model. Ben keek Lien bedenkelijk aan.

“Ha, Lien, hoe is’t?” vroeg de pukkellijongen.

Lien herkende hem eerst niet, maar zag dan dat het haar overbuurjongen was waarmee ze het laatste jaar secundair onderwijs in de klas had gezeten. Hij had in zijn puberjaren één keer avances gemaakt bij Lien, maar zij had hem toen zodanig uitgelachen dat hij sindsdien –nu zowat 3 jaar geleden- nooit meer durfde aan te spreken. Tot nu dus, met een flinke dosis alcohol in zijn bloed.

“Met mij gaat alles best, en met jou Jeroen?” zei Lien terwijl ze hem overdreven verleidelijk aankeek.

“Euh, ça va,” Jeroens gezicht had ondertussen de kleur van een rijpe vleestomaat aangenomen en hij begon onwennig heen en weer te schuiven op zijn voeten. “Euh, kom je naar onze fuif?”

“Enkel als we gratis binnen mogen” was Liens antwoord.

Jeroen had duidelijk nog niet voldoende aanzien binnen de club om dergelijke belangrijke beslissingen te nemen. Hij wenkte een andere stofjas, eentje met een gouden lint met daarop praeses.

De praeses, een oliedomme arrogante student economie van minstens 25 jaar oud, schatte Lien, kwam naar voor. Jeroen legde de situatie uit en de praeses gaf de indruk alsof hij moest beslissen over een zakelijke deal van een paar miljoen. Uiteindelijk zei hij op een gewichtige manier:

“Kom maar binnen, zo een mooie vrouw kan ik toch nooit geld vragen.”

Omdat hij Ben negeerde, negeerde die ook hem en stapte mee het ruimoerige café binnen.

Het was voor het eerst dat ze binnenkwamen in dat café. De meeste lui-
ven hadden elders plaats en de Generaal was eigenlijk een vergane glorie.
De feestzaal oogde oubollig en het café begon stilaan in verval te gera-
ken. Lien stapte meteen naar de bar en bestelde een fles witte wijn en
twee glazen. Ben dacht na over een strategie om een knappe gast aan de
bar te versieren.

Hoofdstuk 5

Karl en Pieter waren euforisch geworden na het blowen, iets wat hen zelden overkwam. Meestal werden ze moe, melancholisch of kregen ze een onstilbare honger. Karl opperde dat het misschien nog eens tijd werd voor “hun” wedstrijd, het was immers al weer enkele weken geleden dat ze het duel nog waren aangegaan. De wedstrijd bestond erin om zo snel mogelijk een vrouw te versieren en ze mee te nemen naar hun kamer. De eerste die een foto kon doorsturen naar de ander van de borsten van de verovering won en werd door de verliezer getrakteerd op een etentje of een fles drank. Over de voorbije drie jaar dat ze de wedstrijd hielden was de stand 7-5 in het voordeel van Karl.

Ze wandelden naar de collegestraat, waar elke dag wel één of meerdere fuiven aan de gang waren. Toen ze de straat naderden, zagen ze dat er heel wat politie stond aan het begin van de straat. Karl ging dichterbij en vroeg aan een agent wat er gaande was. De agent, die argwanend werd toen hij de bloeddorlopen ogen van Karl zag en zijn sterke alcoholgeur rook, antwoordde dat de straat niet toegankelijk was. Pieter was intussen naast Karl komen staan en vroeg waarom er zoveel politie was. De agent herhaalde zijn bevel om zo snel mogelijk weg te gaan.

Gelukkig had de buitenlucht hen wat nuchterder gemaakt en deden Karl en Pieter wat de agent hen vroeg, zonder verder aan te dringen. Wellicht was er weer een razzia of een kleine brand, zoals wel meer gebeurde. Soms kwam de politie ook met een grote overmacht om alle cafés te controleren op zwartwerk, geluidsoverlast en vergunningen.

Ze stapten verder doelloos door de stad. Geen van beiden had echter enig idee wat ze zouden doen. Na een paar minuten ronddolen kwamen ze aan bij café de Generaal, dat gelegen was net buiten de echte uitgangszone.

“Wat denk je van deze fuif?” vroeg Pieter.

“Geen idee, ik denk dat er weinig andere opties zijn dan dit marginale hol.” Karl had zo zijn eigen ideeën over de vervallen bar en hij hield ook niet echt van de stofjassen die zich voor de ingang hadden verschanst.

Leden van een studentenclub waren dwaze uitslovers, volgens Karl en Pieter deelde zijn mening.

Karl en Pieter gingen ondanks al hun bezwaren toch de Generaal binnen. Ze bedachten dat het wel een voordeel zou kunnen zijn dat er wellicht niemand in de bar hen zou herkennen. Soms draaide een duel immers op niets uit omdat de meisjes in de cafés waar ze regelmatig kwamen hen te goed kenden. Ze betaalden de 3 euro entreegeld en nestelden zich aan de toeg. De heren bespraken hun tactiek. Karl koos meestal een eerstejaars-studente uit. Het moesten studentes zijn die niet overdreven knap waren maar erg uitdagend, dat waren de makkelijkste prooien, vond hij. Vervolgens gebruikte hij zijn charmes en zijn uitstraling om de vrouw te verleiden. Zij vonden de aandacht die hij hen schonk meestal verassend en enorm flaterend. Karls donkere haar en grote ogen en zijn wat nonchalante houding maakten hem voor vele vrouwen bovendien erg aantrekkelijk.

Pieter koos resoluut voor een lelijke vrouw, het muurbloempje dat bijna dankbaar was wanneer er iemand tegen haar sprak. Hij deed dit niet omdat hij niets beter kon krijgen – Pieter was met zijn blond haar en blauwe ogen ook populair bij de vrouwen - maar eerder omdat hij hield van de verrassing wanneer een braaf, stil meisje plots veranderde in een vamp wanneer ze onder de lakens lag.

Ze verkenden de verschillende groepjes vriendinnen: de uitschieters, de alfa vrouwtjes die je beter niet meenam en de studentes die sowieso uit de boot vielen omdat ze echt te lelijk waren. Na enige tijd kruiste Karls blik die van Lien, die even verderop zat te praten met Ben. Karl kreeg een plotse rilling en vervolgens werd hij heel warm vanbinnen.

Ook Lien voelde zich vreemd na de blik van Karl. Ze had niet het gevoel Karl ooit te hebben gezien, maar toch leek het of ze hem goed kende. Ze keek weg en probeerde het gevoel te negeren, maar dat lukte niet echt. Ben had ook gemerkt dat Lien zich plots anders gedroeg en vroeg wat er scheelde. Lien zei dat ze zich wat onwel voelde en ging naar het toilet.

De blik en het rare gevoel hadden Karl wat angstig gemaakt, maar tegelijk ook enorm nieuwsgierig. Pieter had de subtiele uitwisseling van oogsigna-

len gemerkt en jende Karl wat met het feit dat Lien te hoog gegrepen was voor hem. Karl negeerde de opmerkingen en ging Lien achterna.

Normaal gezien was Karl koning van de openingszinnen. Een klassieker was dat hij aan vrouwen vroeg of ze mode studeerden, omdat ze er zo goed gekleed bijliepen. Indien ze dan nee antwoordden zei hij dat ze dat zeker zouden moeten proberen, want als dat niet zou lukken, konden ze nog altijd model worden. Meestal was zo een zin voldoende voor een wat langer gesprek en uiteindelijk een overwinning in zijn wedstrijd met Pieter. Maar dit keer was Karl eerder met verstomming geslagen toen hij voor Lien stond. Haar blik, die hij nu voor de tweede keer aanschouwde, was voor hem angstaanjagend herkenbaar en ook haar buitengewone schoonheid zorgde ervoor dat hij alle ingestudeerde versiertrucks in één klap vergeten was.

Karl stamelde: “Ik, euh, ik denk dat ik je, euh, ken.” Hij was zelfs vergeten zichzelf voor te stellen en ook een glimlach kreeg hij niet over zijn lippen.

Lien waande zich in een droom. Het café rond haar, de schreeuwerige lichten en de luide techno beats bestonden plots niet meer. Ze zag alleen Karl of beter Karls donkere ogen. Ze hoorde niet wat hij zei tegen haar, ze zag nauwelijks zijn mond bewegen.

Beide stonden ze elkaar secondenlang aan te staren, maar voor Lien en Karl leek het of hun blik de uitwisseling was van al wat ze in hun leven al hadden meegemaakt. Toen een lompe stofjas hen zo goed als omverliep, waren ze beiden weer in het hier en nu.

Lien zei: “Je lijkt mij ook geen onbekende.”

Karl wist dat hij dit momentum niet mocht laten voorbijgaan en bovendien moest hij weten wat er precies was tussen hen twee.

Hij zei: “Laten we daar gaan zitten en uitzoeken waar we elkaar nog hebben gezien.” Karl wees naar de achterzaal van het café, dat gebruikt werd als een soort chill-out room.

Lien twijfelde, iets in hem beangstigde haar, maar ze stemde toe: “Ok, ik ga wel nog even naar de WC.”

Karl stapte naar Pieter en zei dat hij even ging babbelen met iemand. Pieter lachte heimelijk en wenste Karl “een punt” toe. Karl reageerde vreemd op de opmerking van zijn vriend, maar Pieter dacht er niet verder

over na, Karl reageerde wel meer op een manier die Pieter vreemd vond. Hij had bovendien ook zelf zijn "slachtoffer" gespot en weldra zou hij zijn trukendoos bovenhalen bij een jong meisje vol pukkels dat in de hoek van de Generaal met haar knappe vriendin stond. Het ideale slachtoffer voor Pieter: het lelijke meisje verwacht dat de jongen interesse heeft in haar knappe vriendin en is zo overdonderd door de aandacht voor haar dat ze alles zou doen.

Karl nam plaats achteraan en probeerde zijn gedachten te ordenen. Hij dacht aan alle plaatsen die hij had bezocht in zijn leven, alle verenigingen, alle scholen en alle mensen uit zijn buurt. Toch kon hij Lien nergens plaatsen.

Lien dacht ondertussen over dezelfde dingen na op het toilet, ze vroeg zich af of hij de man zou kunnen zijn die haar in een ongekend avontuur zou storten. Na haar toiletbezoek, ging ze bij Ben langs om te zeggen dat ze even achteraan met iemand ging praten. Ben glimlachte en fluisterde dat ze voorzichtig moest zijn. Hij zou morgen de verhalen wel horen aan de telefoon, dacht hij. Ben besloot te vertrekken wegens de afwezigheid van homo's, voor zover hij kon inschatten. Lien kustte Ben, vertelde dat hij niet op haar moest wachten en ging vervolgens achteraan de bar bij Karl zitten.

"Excuseer dat ik daarnet zo stuntelig overkwam," begon Karl die zich in tussentijd wat vermand had. "Ik ben Karl." Karls stem klonk zeer vertrouwd voor Lien, hoewel ze die nog nooit had gehoord.

"Geen probleem, ik was ook wat" Lien zocht het juiste woord, maar kon niet meteen het gevoel beschrijven en maakte haar zin niet af.

Het gesprek kwam stroef op gang. Lien vertelde dat ze audiologie studeerde, Karl vertelde dat hij een scriptie schreef in zijn laatste jaar geschiedenis (hij verzweeg bewust zijn parcours als student). Nadat ze ook vertelden aan elkaar over hun afkomst en waar ze op kot zaten (dat laatste zou Lien normaal gezien nooit hebben verteld aan een "vreemde") kwam het gesprek los. Beiden zochten koortsachtig waar ze elkaar van kenden. Maar Karl en Lien woonden in een andere provincie, hadden andere vrienden, andere hobby's, waren geen familie en hadden een heel ander uitgangspatroon. Ze besloten dat ze elkaar wellicht ergens ooit op

een fuif zouden hebben gezien of op café, hoewel ze beiden – en vooral Lien - wel vermoedden dat er iets anders gaande was.

Ondertussen babbelde Lien over Ben, haar liefde voor muziek en haar favoriete films. Karl vertelde ook honderduit en deed geen moeite om te verbergen dat hij in wezen een wat luie bon-vivant was. Ondertussen liep het café leeg en speelde de muziek alsmaar stiller. De stofjassen waren al begonnen aan de opkuis en “I hope that I don’t fall in love with you” van Tom Waits weerklonk toepasselijk als weemoedige laatste plaat. Maar Karl en Lien bleven zitten en vertellen, zich niet bewust van de omgeving rondom hen.

Na enige tijd klopte één van de stofjassen – de enige die nog relatief nuchter was – op Karls schouder.

“We moeten nu echt sluiten tortelduifjes.”

Karl keek op naar de stofjas. Hij vroeg hoe laat het was.

“Het is bijna 6u” antwoordde deze.

Lien en Karl geloofden niet dat het zo laat was, maar ook toen Lien zag op haar GSM dat het al 6u ’s ochtends was, vertrokken ze.

Buiten begon het al lichtjes te schemeren – of was het de volle maan die de stad verlichtte- en Lien en Karl namen afscheid met een innige knuffel. Beiden voelden ze geen behoefte om te kussen, ze hadden het gevoel dat vanavond niet echt had plaatsgevonden en dat ze straks zouden ontwaken met hoofdpijn en een droge mond. Gelukkig was Karl nog attent genoeg om zijn telefoonnummer aan Lien te geven. Hij zei dat ze elkaar meer moesten zien. Lien gaf ook haar nummer en zei dat ze zeker zou bellen. Voor een keer meende ze dat ook echt.

Hoofdstuk 6

Ludovic Germonprez was vroeg op kantoor gearriveerd. Hij kon niet wachten om de documenten te bekijken die hij gisteren had ontvangen. Ze kwamen uit de stadsarchieven van Grenoble en waren gemaakt door ene Jacques de Vaucanson. Ludovic was altijd dol geweest op historische documenten van personen die ooit iets hadden gehad met geluid. Hij bestudeerde de schetsen en notities. Veel van Vaucansons ontwerpen waren eigenlijk gewoon speelgoed, maar zaten vernuftig in elkaar. Met een combinatie van gaatjes en stokjes op strategische plaatsen maakten veel van zijn ontwerpen muziek op een bijna automatische manier. Net zoals het toentertijd ging met draaiorgels en beiaarden.

Germonprez bladerde geamuseerd verder in de documenten. Hij vond het ook leuk dat de documenten originelen waren en geen kopieën zoals gangbaar was. Dat maakte het snuisteren nog aangenamer. Vreemd trouwens dat ze deze documenten niet langer wilden bewaren, dacht Ludovic, die wellicht de enige was die de voorbije 200 jaar de verweerde, vrijwel waardeloze documenten had aangevraagd om in te kijken.

Toen hij één van de laatste manuscripten bijna volledig had doorgenomen – het was ondertussen al laat in de namiddag – ontdekte hij iets vreemd op de laatste pagina. De pagina was veel dikker, alsof het een dichtgeplakte enveloppe betrof.

Omdat Ludovic documenten van meer dan 100 jaar oud per definitie beschouwde als heilig, aarzelde hij om de pagina te verscheuren. Hij bladerde even terug, rommelde wat in andere documenten, maar zijn nieuwsgierigheid nam al snel de bovenhand. Hij scheurde behoedzaam de top van de pagina open. Al gauw zag hij dat het inderdaad geen gewone bladzijde betrof, maar dat twee pagina's zorgvuldig waren dicht gekleefd om een ander document te verbergen. Dergelijke geheimzinnigheden verbaasden de professor allerminst, vaak werden in die tijd boodschappen in boeken en manuscripten verborgen die op het moment dat het boek werd geschreven beter niet aan de buitenwereld werden getoond. De kerk was vaak de hoofdoorzaak dat men niet meteen open kaart wilde spelen over al zijn bevindingen. Maar deze schrijver en dit boek waren allerminst bedreigend voor de kerk...

Germonprez haalde omzichtig het document uit de dicht gekleefde pagina's. Door de tand des tijds was het niet gemakkelijk om het blaadje broos papier ongeschonden eruit te halen. Gelukkig was de professor een geduldig man en na een half uurtje behoedzaam trekken en loswrikken met een fijne plastic meetlat slaagde hij er in om als eerste sinds eeuwen het document te bekijken.

Het document was een schets, gemaakt in hoogwaardige donkerblauwe inkt; de schets was daardoor nog steeds goed zichtbaar. Het betrof een schijf, het leek wel een gewone LP, maar de groeven waren duidelijker zichtbaar. Onder de tekening stonden een zin in het Latijn.

“Discus sanctus ad infero ducit”

“De heilige schijf leidt naar de onderwereld” vertaalde de professor – die beter Latijn kende dan de gemiddelde filoloog - bijna ogenblikkelijk. Vreemd dat een heilig object leidt naar de onderwereld, want dat zijn nu niet echt begrippen die je met elkaar associeert, integendeel zelf. Misschien was het een soort van relikwie dat ongeluk bracht in die tijd, vandaar ook de geheimzinnige bewaring . Allicht bestaat het dan al lang niet meer. Hij zou wel eens informeren bij zijn collega's of zij weet hadden van een dergelijk object, maar dat was iets voor na zijn les.

Hij was terug in de crypte. Daar waar hij de eerste keer nog overweldigd was door de intense gloed en de vreemde warmte, was hij die nu meer gewoon. Hij voelde zich nog steeds onbehaaglijk, maar hij was vastberadener dan ooit om het object uit het graf te nemen. Hij stak zijn hand opnieuw in de spleet die in het graf was ontstaan. Hij voelde de ronde koffer, maar opnieuw was hij te warm om vast te nemen. Plots verscheen iemand achter hem, een man met een lange bruine cape. Hij legde zijn hand op Karls schouder en verdween. Karl greep opnieuw in het graf en dit keer was de ondraaglijke hitte weg; hij nam het metalen object uit het graf en zag dat het een koffer was. Een zware loden koffer. Hij bestudeerde het object, maar kon nauwelijks zien hoe het eruit zag, alles werd wazig en hij verloor voeling met de omgeving rondom hem. De ruimte tolde rond, als in een tornado, steeds sneller, Karl bood weerstand, probeerde zich te concentreren, maar gaf zich dan toch over aan de vreemde kracht.

Karl werd gedesoriënteerd wakker. Hij had vreselijke hoofdpijn en had even tijd nodig om zich bewust te worden van het feit dat hij terug in de werkelijke wereld was. Hij greep naar zijn gsm die op zijn nachtkastje lag, hij zag dat het bijna middag was. Instinctief zocht hij het nummer van Lien. Toen hij het vond was hij gerustgesteld dat tenminste de avond ervoor geen droom was geweest.

Toen hij de eerste keer de cryptedroom had gehad was er vooral verwarring. Dit keer was er voor het eerst ook nieuwsgierigheid. Karl had voor het eerst in zijn leven het gevoel dat hij iets zou kunnen betekenen op deze wereld. Hij voelde, diep vanbinnen, dat zijn droom een grond van waarheid bevatte en dat hij op één of andere manier was uitverkoren om een belangrijke taak te vervullen. Alleen, hij had geen idee welke taak dat dan wel kon zijn.

Hij stond op, nam twee pijnstillers, rookte een sigaret en douchte zich. Na een kom ontbijtgranen met halfvolle melk te hebben genuttigd kreeg hij een sms. Het was Pieter die een foto had doorgestuurd, de foto die hem een punt opleverde. Het meisje in kwestie was lelijk als de nacht, met pukkels en zwarte haren op haar bleke armen. Op de foto lag ze te slapen – vorige keer had hij wat herrie veroorzaakt door de foto te nemen tijdens het liefdesspel – en zag je haar twee ietwat kleine borsten met kleine roze tepels. De boodschap die Pieter er bij schreef was “7-6”. Karl lachte, zij het minder uitbundig als gewoonlijk. De droom bleef spoken in zijn hoofd en ook Lien kon hij niet vergeten.

Moe en in gedachten verzonken veerde Karl plots op. Dat was het! Daar komt ze vandaan! Lien had hij nog gezien, in een droom. Het was een droom die hij vaak had ervaren toen hij nog kind was. Gaandeweg was de droom minder en minder voorgekomen, tot uiteindelijk nog een vage herinnering restte. Net als de cryptedroom, was de droom ook nogal levensecht, alsof hij echt ervoer wat er gebeurde. In de droom speelde hij als kind in een parkje met rare struiken en planten en zeer licht groen gras samen met andere kinderen. Hij herinnerde zich dat de andere kinderen er anders uitzagen dan hij; hij was een beetje een buitenbeentje op het speelplein in het park. Na enige tijd gebeurde telkens hetzelfde, één van de kinderen liep weg en raakte verstrikt in het struikgewas. Karl hoorde schreeuwen, maar de andere kinderen keken niet op. Hij ging

naar het meisje toe en probeerde haar te bevrijden. Het einde van de droom was telkens anders, soms raakte hij ook verstrikt, soms kon hij haar bevrijden, maar waren de andere kindjes weg en bevonden ze zich plots in een donkere kamer. Het liep ook steeds anders af, maar Karl was intussen een groot deel vergeten. Het belangrijkste was dat het meisje dat verstrikt geraakte Lien was. Ze was ouder geworden, maar het was ontegensprekelijk Lien.

Dit moest hij vertellen aan Lien, maar hoe... en zou ze niet denken dat hij gek was. Maar zij zei dat ze Karl ook ooit had gezien. Zou zij ook....? Karl wachtte niet langer en belde Lien op.

Lien werd gewekt door haar gsm. Het was Ben, maar Lien had geen zin om op te nemen. Op één of andere manier had ze geen zin om hem te vertellen wat ze voelde. Ze was in de war, want ze vermoedde dat ze hem had gezien. Hij die ze "de Gids" noemden. Hij die haar eindelijk zou terugbrengen na vele eindeloze jaren in de bovenwereld. Maar er was nog werk, nog veel werk vooraleer ze terug verenigd zou zijn met de mensen van wie ze hield. Ze hoopte dat hij het kon, dat hij sterk genoeg zou zijn. Enkel hij kon de ingang vinden, maar hij moest vertrouwen op zijn dromen, op haar en blijven volhouden... Maar ze moest geleidelijk te werk gaan, ze moest eerst honderd procent zeker zijn dat hij het wel degelijk was. En ze moest ook zeker weten dat hij nooit iets zou vertellen.

Ze moest een plan bedenken om hem terug te zien, om hem te overhalen om aan zijn missie te beginnen. Maar hoe zou ze dat doen en welke waarheid zou ze hem kunnen vertellen. Ze wilde hem bellen, maar durfde niet, ze mocht hem niet teveel pushen, hij was wellicht al genoeg in de war gebracht.

Liens GSM rinkelde opnieuw, zonder kijken nam ze dit keer wel op: "Ja Ben?"

"Euh, het is Karl."

Lien kon haar vreugde wel uitschreeuwen dat hij haar eindelijk opbelde. Ze onderdrukte haar emoties en zij nogal kil: "Ja, hey, wat is er?"

"Ik zou graag eens afspreken" zei Karl.

"Da's goed" zei Lien nog steeds vrij koeltjes en ze spraken de dag erop af.

Hoofdstuk 7

Karl was voor het eerst in zijn leven te vroeg op een afspraak. Hij koos een tafeltje uit in de bar, waar nog niet veel volk aanwezig was. Even later kwam Lien aan, stipt op tijd, zoals gewoonlijk. Ze had een zwart kleedje aan dat zowat alles wat aantrekkelijk was bij haar accentueerde. Toen Karl haar zag trilde hij over zijn gehele lichaam. Ze kwam naar hem toe, kuste hem vluchtig en ging bij hem zitten.

Ze bestelden beiden een biertje en praatten even over de omgeving, de studies en het weer. Na enige tijd zei Karl onzeker tegen Lien: "Ik denk dat ik weet vanwaar ik je ken."

Lien keek Karl aan, ze wist niet welk antwoord ze nu wou horen. Was ze wel klaar voor de waarheid? Was ze klaar voor een moeilijke terugtocht? Was hij wel sterk genoeg om haar te leiden? Haar hart bonsde in haar keel en ze probeerde de rode plekken die in haar hals verschenen weg te steken door haar handen strategisch voor de mond te houden.

Karl begon het verhaal over zijn droom, dat hij haar duidelijk had gezien in het struikgewas, al lang voor ze elkaar hadden ontmoet. Hij probeerde elk detail van zijn droom minutieus te omschrijven, hoe moeilijk dat soms was. Toen hij klaar was met zijn verhaal keek Lien hem aan met een mengeling van vertwijfeling en begrip. Karl had verwacht dat ze verwonderd zou zijn, of dat ze hem misschien wel zou uitlachen, maar dat deed ze niet. Hij zei, enigszins voorzichtig omdat hij nog steeds verwachtte dat Lien hem gek zou verklaren: "Ik weet niet goed wat het allemaal wil zeggen, maar ik ben ervan overtuigd dat we elkaar niet zomaar zijn tegengekomen. Misschien waren we wel soulmates in een vorig leven?"

Karl lachte schamper. Lien wist niet goed wat ze moest zeggen. Ze wist nu bijna zeker dat hij het was, maar ze kon hem niet dwingen, niet nu.

"Ja wie weet," zei Lien om tijd te winnen.

"Heb jij ook zo een dromen gehad, want je zei vorige week dat je ook het gevoel had mij te kennen," zei Karl die uit haar lauwe reactie concludeerde dat Lien zijn verhaal niet echt geloofwaardig vond.

“Dromen niet echt, dat was eerder een gevoel,” loog Lien, die zich wat in het nauw gedreven voelde. Ze moest de focus terug naar Karl verleggen, anders zou ze misschien wel door de mand vallen.

Karl twijfelde of hij door zou gaan, maar uiteindelijk vertelde hij ook de droom die hij recent ervoer. Hij beschreef hoe hij telkens weer in de crypte verzeilde en iets uit een graf haalde.

“Je moet de crypte bezoeken!” zei Lien die dit keer haar enthousiasme niet meer kon wegsteken. “Ik denk dat daar heel veel antwoorden liggen.”

Karl was geschrokken van Lien haar reactie. Waarom vond ze de crypte plots zo belangrijk en waarom reageerde ze zo onverschillig op zijn verhaal van de eerste droom? Stilaan begon hij te beseffen dat Lien niet zo maar een meisje was. Hij werd een beetje bang van haar en kreeg al wat spijt dat hij al deze dingen aan haar had verteld.

“Nee, dat lukt nooit” zei Karl. Hij had geen zin om terug naar de abdij te rijden, geconfronteerd te worden met de oude pater om uiteindelijk in de crypte terecht te komen waar hij toch niets kon onderzoeken. Hij wilde dat hij er nooit over begonnen was tegen haar, hij had iets in gang gezet wat hij misschien helemaal niet wilde, bedacht hij.

“Ik ga wel met je mee,” zei Lien op een overdreven opgewekte toon.

“Ach ja, we zien wel,” zei Karl, hopende dat alles zou koelen zonder blazen.

Ze praatten nog wat verder, maar dit keer meer afstandelijk. Lien voelde dat Karl wat argwanend werd tegenover haar en ze vervloekte zichzelf omdat ze te enthousiast had gereageerd. Zijn oorspronkelijke fascinatie had plaats gemaakt voor terughoudendheid. Hij voelde dat er iets was met haar, dat ze niet oprecht was tegen hem, of toch dingen verzwegen. Lien van haar kant, voelde het gesprek aan als een gemiste kans. Ze was er nu rotsvast van overtuigd dat enkel Karl haar kon redden, ze wist nu bijna zeker dat hij “de Gids” was. Maar ze dreigde hem tezelfdertijd te verliezen.

Na enige tijd keerden ze huiswaarts. Karl zei dat hij nog zou bellen, hoewel hij daar niet echt van overtuigd was. Lien lachte, ze wou meteen een nieuwe afspraak maken, ze wou zo snel mogelijk naar de crypte.

De volgende dagen gebeurde er niet veel. Lien hunkerde naar een telefoontje van Karl en passeerde zoveel mogelijk langs Karls kot in de hoop hem tegen het lijf te lopen. Ze moest hem vanalles uitleggen, dat besepte ze nu pas, maar ze durfde hem niet op te bellen. Karl zelf deed niets bijzonders, zoals gewoonlijk. Hij ging een paar keer uit met Pieter, en scoorde ook een punt. Ze heette Fran, was klein, uitdagend en had dikke borsten. Karl had haar gevraagd of ze kunst studeerde omdat ze er speciaal uitzag. Dat op zich was voldoende geweest om de interesse van het rondborstige meisje te wekken. Hij had haar vervolgens tientallen complimenten gegeven en ze was tot slot vrij beschonken bij hem in bed beland. Karl had vervolgens een foto van haar in al haar glorie doorgestuurd aan Pieter en zo het punt binnen gehaald. Daarmee was voor hem de date voorbij en stond hij weer wat comfortabeler op voorsprong. De volgende dag, toen ze ontwaakte, sprak zij echter haar liefde voor hem uit. Karl scheepte haar met veel moeite af en in tranen verliet ze zijn kot.

In tussentijd schreef Karl af en toe aan zijn scriptie bij wijze van afwisseling en bezocht hij nog een trappistenabdij in Nederland. Hij had bijna het minimaal aantal pagina's geschreven dat vereist was voor de scriptie en had nog ruim twee weken om alles in te dienen, dus hij maakte zich geen zorgen en nam ruim de tijd om niets te doen. Enkele weken na de laatste ontmoeting met Lien en nadat hij zijn laatste vreemde droom had gehad, was hij heel de historie bijna zo goed als vergeten. De drive die Lien bij hem had teweeg gebracht was gaandeweg weggeëbd en het zag er steeds meer en meer naar uit dat Lien maar een voetnoot zou betekenen in Karls luilekkerleven.

Lien van haar kant dacht nog elke dag aan Karl, ze probeerde contact te zoeken, maar durfde hem niet op te bellen. Ze studeerde zo hard mogelijk, diende al haar opdrachten perfect en veel te vroeg in en zat in haar vrije momenten in de bibliotheek of bij Ben.

Lien had open kaart moeten spelen met Karl, hem zeggen wie ze was en waar ze naartoe wilde. Maar dat was te gevaarlijk, wist ze. Ze moest eerst 100% zeker zijn dat hij de Gids was en dat hij sterk genoeg was om haar te leiden. Ze vreesde dat hij haar na de laatste ontmoeting niet meer wilde zien omdat ze niet oprecht was. Of misschien was hij wel bang, be-

dacht ze, uiteindelijk waren de dromen nogal beangstigend echt. Ze wist niet meteen hoe ze hem kon terugwinnen. Ze kon haar vrouwelijke charmes uitspelen, maar dat zou niet werken en op termijn misschien wel een tegenovergesteld effect hebben. Ze werd moedeloos van alle overpeiningen, ze hoopte op een mirakel, ze hoopte dat haar volk haar zou helpen, zoals ze dat altijd deden wanneer één van hen verloren leek. Maar waren ze hier wel...

Hoofdstuk 8

Wat Lien hoopte gebeurde ook. Een drietal weken na hun laatste ontmoeting schoot haar volk ter hulp. Niet rechtstreeks, maar heel subtiel, zoals altijd. Niet door Karl bruusk op zijn taak als gids te wijzen, maar eerder door hem te doen nadenken, door hem aan te zetten om eindelijk eens iets te doen aan zijn luie studentenleven.

Karl kwam terug op zijn kot in de late namiddag, na een partijtje snooker met Pieter. Zoals gewoonlijk had hij glansrijk gewonnen, 4 frames tegen 1, en hij had zich na hun spelletje zodanig hoogmoedig gedragen dat Pieter een smoes verzong zodat hij niet een hele avond Karls gepoch diende te aanhoren. Pieter verzong dat hij een eerstejaars studente had opgescharreld de avond ervoor en dat hij met haar een tweede avond zou doorbrengen. Karl protesteerde nog dat iets dergelijks tegen de regels was, maar na wat geplaag ging hij toch naar zijn kot. Eens daar deed Karl wat hij het liefste deed: niets doen. Hij was net van plan om zijn playstation op te starten – telkens zijn belangrijkste tijdsverblijf als hij het niets doen beu was- toen zijn moeder belde.

“Dag moeder,” zei Karl met een minimum aan enthousiasme.

“Dag jongen, hoe gaat het?” vroeg zijn moeder, net als altijd.

Karl antwoordde steeds met een korte “ça va” waarna zijn moeder begon aan een kruisverhoor en daarna uitweidde over haar eigen gebeurtenissen. Hoe de slager de salami die ze zo graag lust niet meer verkocht – het is toch schandalig dat de vrije markt nu ook haar salami afnam - en dat de buurvrouw in de tuin het onkruid had uitgetrokken en daarbij twee van haar tulpen had beschadigd. Karl had op het moment dat zijn moeder uitweidde over de problemen in haar leven meermaals de lijn onderbroken. Hij beweerde dan altijd dat hij op zijn kot geen goede telefoonverbinding had.

Dit keer hield hij zich in en plots kreeg het gesprek een vreemde wending.

“Oh, voor ik het vergeet, ik kreeg gisteren telefoon van een zekere Agora, ze had een boodschap voor jou,” zei Karls moeder.

“Ik ken helemaal geen Agora.” Karl vond het hoe dan ook vreemd dat iemand zijn moeder belde, terwijl hij al jaren een gsm had. Voor zover hij